

[Iver Poulsen.]

bliver stående. Nu er det ikke, fordi vi misunder tjenestemændene deres pensionsordning, tværtimod, og vi ønsker bestemt ikke at forringe tjenestemandsstillingen, men netop tjenestemændenes pensionsordning giver anledning til mange misforståelser ude i befolkningen; vi kan lige så godt se i øjnene, at sådan er det. Bl.a. derfor ville det have været af stor værdi, om regeringen havde ladet arbejdsmarkedets parter selv ordne deres pensionsproblem og havde koncentreret kræfterne om og givet sig tid til at kulegrave hele pensionsspørgsmålet og fremsat forslag om den enhedspension omfattende hele befolkningen, som må komme, men som regeringens forskellige lapperier skyder endnu længere ud i en uvis fremtid — og det er synd.

Indføjelser af det nye kapitel A om enkepension betyder naturligvis en forbedring af ordningen som pensionsordning, men det er naturligvis uheldigt, at lovgivningsmagten ændrer principperne i en aftale, som er indgået mellem arbejdsmarkedets parter. Det er imidlertid kun en naturlig følge af, at regeringen har ladet sig drive til at lovgive efter LOs diktat, og at lovgivningsmagten har blandet sig ind i arbejdsmarkedets parternes forhold.

Den nye paragraf, der ifølge ændringsforslag nr. 11 foreslås indføjet, er et godt udtryk for det jageri, der præger lovforslaget, og den måde, hvorpå regeringen jager det igennem. Ifølge dette ændringsforslag skal det påhvile ledelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension at tage op til overvejelse, hvorledes og fra hvilket tidspunkt bidragssatserne skal reguleres for at imødegå de finansielle forpligtelser, som bestemmelserne om enkepension medfører. I de ikke uinteressante bemærkninger til dette ændringsforslag hedder det bl. a., at det

„findes rigtigst, at der gives den kommende ledelse for Arbejdsmarkedets Tillægspension tid til nærmere at vurdere omkostningerne herved samt mulighed for selv at afgøre, på hvilken måde der bedst skabes dækning for merudgifterne.“

Jeg må have lov til at spørge den højtærede arbejdsminister og regeringen, om det ikke havde været mere rigtigt og forvarligt, om regeringen havde givet sig selv og folketetinget tid til at vurdere omkostning-

gerne ved det, der lovgives om, og hvordan der skal skaffes dækning for den merudgift, denne lovgivning medfører. Det havde i hvert fald haft den væsentlige fordel for dem, der berøres af denne lovgivning, at de straks blev gjort bekendt med omkostningerne, men det er måske også en af de oplysninger, vælgerne har til gode til efter valget. De to dage, der er givet os som ikke-udvalgsberettiget parti til at studere betænkningens 20 ændringsforslag med bemærkninger, er naturligvis alt for kort tid til et grundigt og forsvarligt studium. Uden derfor at komme nærmere ind på den lange række af ændringsforslag kan jeg sige, at da vi ikke vil medvirke til selve lovforslagets gennemførelse, vil vi afholde os fra at stemme om samtlige ændringsforslag, også dem, der er stillet af mindretallet.

Hvad selve lovforslaget angår, kan det siges, at man med ændringsforslagene har forsøgt at give det en anden maske. Der er flyttet lidt rundt på de skranker, forslaget rejser i befolkningen. Man har trukket nogle flere vælgere over på den side af skillelinjen, hvor det giver mest at være med, og samtidig gjort det dyrere for de færre, der er ladt tilbage på den anden side, d. v. s. de selvstændigt næringsdrivende og alle, der ikke er lønmodtagere. For den del af de produktive aldersklasser, for hvem ordningen i forvejen er meget dyrere i forhold til, hvad der kunne opnås for de samme bidrag på anden måde, d. v. s. de yngre aldersklasser, mennesker under 35-40 år, har man gjort ordningen endnu dyrere, og man har gjort det uden i forslaget at fortælle, hvor meget dyrere det vil blive. Men regeringen regner vel med, at det går nok alt sammen ved det kommende valg, blot der bliver trukket tilstrækkelig mange vælgere over på den side af strengen, hvor det betaler sig bedst at være med.

Af bilagene til betænkningen vil jeg gerne omtale et par stykker. Nationalbanken er blevet anmodet om en udtalelse om, hvilken økonomisk betydning ordningen vil få. Da er det jo karakteristisk, at det første, man gør fra nationalbankens side, er, at man beklager sig over den korte tid, banken har fået til sin rådighed, og over, at den korte tid ikke har givet mulighed for en mere dybtgående besvarelse. Igen har vi et resultat af det jag, hvormed en så vigtig lovgiv-